

Participate to Prepare for Christ's Return

By Elder Steven D. Shumway
Of the Seventy

Delta och förbered dig inför Kristi återkomst

Äldste Steven D. Shumway
i de sjuttios kворum

April 2025 general conference

Callings and other ways we embark in God's work uniquely prepare us to meet the Savior.

A few months ago, I was standing in a hall when Elder Neil L. Andersen walked by. I had just been called as a new General Authority. Likely sensing my feelings of inadequacy, he smiled and said, "Well, there looks like a man who has no idea what he is doing."

And I thought, "There is a true prophet and seer."

Elder Andersen then whispered, "Don't worry, Elder Shumway. It gets better—in five or six years."

Have you ever wondered why we are asked to do things in God's kingdom that feel beyond our reach? With life's demands, have you asked why we even need callings in the Church? Well, I have.

And I got an answer in general conference when President Russell M. Nelson said, "Now is the time for you and for me to prepare for the Second Coming of our Lord and Savior, Jesus the Christ." When President Nelson said this, the Spirit taught me that as we participate in God's work, we prepare ourselves and others for Christ's return. The Lord's promise is compelling that callings, ministering, temple worship, following promptings, and other ways we embark in God's work uniquely prepare us to meet the Savior.

God Is Pleased When We Engage in His Work

In "the majesty of this moment," as God's

Ämbeten och andra sätt vi engagerat oss i Guds verk förbereder oss på ett unikt sätt för att möta Frälsaren.

För några månader sedan stod jag i en korridor när äldste Neil L. Andersen gick förbi. Jag hade just kallats som ny generalauktoritet. Troligtvis anade han min känsla av otillräcklighet, för han log och sa: "Det här ser ut som en man som inte har en aning om vad han gör."

Och jag tänkte: "Det här är en sann profet och siare."

Äldste Andersen viskade sedan: "Oroa dig inte, äldste Shumway. Det blir bättre – om fem eller sex år."

Har du någonsin undrat varför vi blir ombedda att göra saker i Guds rike som känns bortom vår förmåga? Med livets krav, har du undrat varför vi ens behöver ämbeten i kyrkan? Det har jag.

Jag fick ett svar under generalkonferensen när president Russell M. Nelson sa: "Nu är det dags för er och för mig att förbereda oss för vår Herre och Frälsare Jesu Kristi andra återkomst." När president Nelson sa det lärde Anden mig att när vi deltar i Guds verk så förbereder vi oss själva och andra för Kristi återkomst. Herrens löfte är intressant – ämbeten, stödverksamhet, tillbedjan i templet, att följa maningar och andra sätt på vilka vi engagerar oss i Guds verk, förbereder oss på ett unikt sätt för att möta Frälsaren.

Gud gläder sig när vi engagerar oss i hans verk

"I detta storslagna ögonblick", allteftersom

kingdom expands and temples dot the earth, there is a growing need for willing souls to engage in God's work. Selflessly serving is the very essence of Christlike discipleship. But serving is rarely convenient. This is why I admire you covenant-keeping disciples, including our dear missionaries, who set aside your desires and challenges to serve God by serving His children. God "delights to honor [you for serving Him] in righteousness." He promises, "Great shall be [your] reward and eternal shall be [your] glory." When we say yes to serving, we are saying yes to Jesus Christ. And when we say yes to Christ, we are saying yes to the most abundant life possible.

I learned this lesson while working and studying chemical engineering in college. I was asked to be the activities planner for a singles ward. This was my nightmare calling. Still, I accepted, and at first it was drudgery. Then at one activity a beautiful girl was smitten by the way I served the ice cream. She returned three times, hoping to catch my attention. We fell in love, and she proposed to me just two weeks later. Well, maybe it wasn't quite that fast, and I was the one who proposed, but the truth is this: I shudder to think of missing out on Heidi had I said no to that calling.

Our Participation Is Preparation for Christ's Return

We engage in God's work not because God needs us but because we need God and His mighty blessings. He promises, "For, behold, I will bless all those who labor in my vineyard with a mighty blessing." Let me share three principles that teach how our participation in God's work blesses and helps us prepare to meet the Savior.

First, as we participate, we progress toward "the measure of [our] creation."

We learn this pattern in the account of the Creation. After each day of labor, God acknowledged the progress made by saying, "It was good." He did not say the work was finished nor that it was perfect. But what He did say was that there was progress, and in God's eyes, that is good!

Callings do not determine or validate a person's worth or worthiness. Rather, as we labor

Guds rike expanderar och tempel finns över hela jorden, har vi ett växande behov av villiga själar som engagerar sig i Guds verk. Att osjälviskt tjäna är själva kärnan i ett kristuslikt lärjungeskap. Men det är sällan bekvämt att tjäna. Det är därför jag beundrar er, ni förbundstroga lärjungar, inklusive våra kära missionärer, som åsidosätter era önskningar och utmaningar för tjäna Gud genom att tjäna hans barn. Gud "gläds över att ära [dig för att du tjänar honom] i rättfärdighet". Han lovar: "Stor ska [din] lön bli och evig ska [din] härlighet vara." När vi säger ja till att tjäna, säger vi ja till Jesus Kristus. Och när vi säger ja till Kristus, säger vi ja till det mest överflödande liv vi kan få.

Jag lärde mig detta medan jag arbetade och studerade kemiteknik på college. Jag ombads att vara aktivitetsplanerare i en församling för ensamstående vuxna. Det här var mitt mardrömsämbete. Men jag tackade ja, och först var det bara tröttsamt. Sedan under en aktivitet blev en vacker flicka förtjust i mitt sätt att servera glassen. Hon återvände tre gånger i hopp om att fånga min uppmärksamhet. Vi blev kära och hon friade bara två veckor senare. Nja, det kanske inte gick riktigt så snabbt, och det var jag som friade, men sanningen är att jag ryser vid tanken på att jag inte skulle ha träffat Heidi om jag hade tackat nej till ämbetet.

Vår medverkan är en förberedelse för Kristi återkomst

Vi engagerar oss i Guds verk, inte för att Gud behöver oss utan för att vi behöver Gud och hans stora välsignelser. Han lovar: "För se, jag ska välsigna alla dem som arbetar i min vingård med en mäktig välsignelse." Det finns tre principer som undervisar om hur vårt deltagande i Guds verk välsignar och hjälper oss förbereda oss för att möta Frälsaren.

För det första: När vi deltar uppfyller vi "ändamålet med [vår] skapelse".

Vi ser det här mönstret i skapelseberättelsen. Efter varje dags arbete uppmärksammade Gud de framsteg som gjorts genom att säga att "det var gott". Han sa inte att verket var fullbordat eller att det var perfekt. Men det han sa var att det skedde framsteg och i Guds ögon är det gott!

Ämbeten fastställer eller bekräftar inte en persons värde eller värdighet. Snarare är det så

with God in whatever way He asks, we grow into the measure of our own creation.

God rejoices in our progress, and so should we, even when we still have work to do. At times we may lack the strength or the means to serve in a calling. Still, we can engage in the work and protect our testimonies through meaningful ways like prayer and scripture study. Our loving Heavenly Father does not condemn us when we are willing but unable to serve.

Second, serving elevates our homes and churches into holy places where we can practice covenant living.

For example, our covenant to always remember Christ is made individually, but this covenant is lived as we serve others. Callings surround us with opportunities to “bear ... one another’s burdens, and so fulfil the law of Christ.” When we serve because we love God and want to live our covenants, service that seems dutiful and draining becomes joyful and transformative.

Ordinances don’t save us because they fulfill a heavenly checklist. Rather, when we live the covenants connected with these ordinances, we become the kind of person who wants to be in God’s presence. This understanding overcomes hesitations to serve or preferences not to serve. Our preparation to meet Jesus Christ accelerates when we stop asking what God will permit and start asking what God would prefer.

Third, participating in God’s work helps us receive God’s gift of grace and feel His greater love.

We do not receive financial compensation for serving. Instead, scripture teaches that for our “labor [we are] to receive the grace of God, that [we] might wax strong in the Spirit, [have] the knowledge of God, [and] teach with power and authority from God.” That is a very good trade!

Because of God’s grace, our abilities or inabilities are not the principal basis for extending or accepting a calling. God does not expect perfect performance or exceptional talent to participate in His work. If so, Queen Esther would not have saved her nation, Peter would not have led the early Church, and Joseph Smith would not be the Prophet of the Restoration.

As we act in faith to do something beyond our abilities, our weakness is exposed. This is

att när vi arbetar med Gud på det sätt han ber oss om, växer vi in i vår egen skapelses mått.

Gud gläds åt våra framsteg, och det bör vi också göra, även om vi fortfarande har arbete att utföra. Ibland kanske vi inte har styrkan eller medlen att tjäna i ett ämbete. Men vi kan engagera oss i verket och skydda vårt vittnesbörd på meningsfulla sätt som genom bön och skriftstudier. Vår kärleksfulle himmelske Fader fördömer oss inte när vi är villiga men oförmögna att tjäna.

För det andra: Tjänande upphöjer våra hem och kyrkor till heliga platser där vi kan öva på att leva efter förbunden.

Till exempel ingår i vårt förbund att alltid minnas Kristus enskilt, men vi efterlever det när vi tjänar andra. Ämbeten omger oss med möjligheter att bära varandras bördor och på så sätt uppfylla Kristi lag. När vi tjänar för att vi älskar Gud och vill leva efter våra förbund, blir det tjänande som känns förpliktande och tröttsamt glädjefyllt och förvandlande.

Förrättningar frälser oss inte för att de uppfyller en himmelsk checklista. Snarare är det så att när vi lever efter förbunden som hör samman med dessa förrättningar, blir vi sådana personer som vill vara i Guds närhet. Den här insikten övervinner vår tvekan inför att tjäna eller vår preferens att inte tjäna. Vår förberedelse för att möta Jesus Kristus accelererar när vi slutar fråga vad Gud tillåter och börjar fråga vad Gud skulle föredra.

För det tredje: När vi deltar i Guds verk får vi hjälp att ta emot den Guds gåva som nåd är och känna hans ”större kärlek”.

Vi får ingen ekonomisk ersättning för tjänande. I stället lär skrifterna att vi får Guds nåd för vårt arbete, så att vi kan växa oss starka i Anden och ha kunskap om Gud och undervisa med kraft och myndighet från Gud. Det är ett mycket bra utbyte!

Tack vare Guds nåd är inte våra förmågor eller oförmågor den främsta grunden till att vi utfärdar eller tackar ja till ett ämbete. Gud förväntar sig inte fullkomliga prestationer eller utomordentliga talanger för att vi ska kunna delta i hans verk. Om så var fallet skulle drottning Ester inte ha räddat sin nation, Petrus skulle inte ha lett den tidiga kyrkan och Joseph Smith skulle inte vara återställsens profet.

När vi handlar i tro för att göra något som ligger bortom vår förmåga, blottläggs vår

never comfortable, but it is necessary for us to “know that it is by [God’s] grace ... that we have power to do these things.”

We will fall many times as we engage in God’s work. But in our effort, Jesus Christ catches us. He gradually lifts us to experience salvation from failure and fear and from feeling like we will never be enough. When we consecrate our meager but best effort, God magnifies it. When we sacrifice for Jesus Christ, He sanctifies us. This is the transformative power of God’s grace. As we serve, we grow in grace until we are prepared to “be lifted up by the Father, to stand before [Jesus Christ].”

Help Others Receive and Rejoice in the Gift of Callings

I do not know all the Savior will ask me when I stand before Him, but perhaps one question will be “Who did you bring with you?” - Callings are sacred gifts from a loving Heavenly Father to help bring others with us to Jesus Christ. So I invite leaders and each of us to more intentionally seek those without callings. Encourage and help them engage in God’s work to help them prepare for Christ’s return.

John was not active in the Church when his bishop visited and told him that the Lord had a work for him to do. He invited John to quit smoking. Although John had tried many times to stop, this time he felt an unseen power helping him.

Just three weeks later, the stake president visited John. He called him to serve in the bishopric. John was shocked. He told the stake president he had just quit smoking. If this meant he would have to abandon his tradition of attending professional football games on Sunday, well, that was just too much to ask. The stake president’s inspired response was simple: “John, I am not asking you; the Lord is.”

To which John replied, “Well, if that is the case, I will serve.”

John told me that these sacrifices to serve were the spiritual turning points for him and for his family.

I wonder if we have a blind spot, failing to extend callings to individuals who, to our mortal view, appear unlikely or unworthy. Or we may be more concerned with a culture of performance than with the doctrine of progression, neglecting

svaghet. Sådant är aldrig bekvämt, men det är nödvändigt för att vi ska veta ”att det är genom [Guds] nåd ... som vi har förmåga att göra detta”.

Vi faller många gånger när vi engagerar oss i Guds verk. Men i våra ansträngningar fångar Jesus Kristus upp oss. Han lyfter oss gradvis till att uppleva frälsning från misslyckande och rädsla och från känslan av att vi aldrig kommer att räcka till. När vi helgar våra små men bästa ansträngningar förstörar Gud dem. När vi gör uppoffringar för Jesus Kristus helgar han oss. Detta är den förvandlande kraften i Guds nåd. När vi tjänar växer vi i nåd tills vi är redo att ”lyftas upp av Fadern för att stå inför [Jesus Kristus]”.

Hjälpa andra att ta emot och glädjas åt ett ämbetes gåva.

Jag vet inte allt Frälsaren kommer att fråga mig när jag står framför honom, men kanske en fråga blir: ”Vem tog du med dig?” Ämbeten är heliga gåvor från en kärleksfull himmelsk Fader som hjälper oss att ta andra med oss till Jesus Kristus. Så jag uppmanar ledare och var och en av oss att mer medvetet söka efter dem som saknar ett ämbete. Uppmuntra och hjälp dem att engagera sig i Guds verk för att hjälpa dem förbereda sig för Kristi återkomst.

John var inte aktiv i kyrkan när hans biskop kom på besök och sa till honom att Herren hade ett arbete åt honom att utföra. Han uppmanade John att sluta röka. John hade försökt att sluta många gånger, men den här gången kände han hur en osynlig kraft hjälpte honom.

Bara tre veckor senare besökte stavspresidenten John. Han kallade honom att tjäna i biskopsrådet. John blev chockad. Han sa till stavspresidenten att han just hade slutat röka. Om det här betydde att han måste överge traditionen att gå på professionella fotbollsmatcher på söndagarna, ja då var det för mycket begärt. Stavspresidentens inspirerade svar var enkelt: ”John, jag ber dig inte. Det är Herren som gör det.”

På detta svarade John: ”Nåja, om så är fallet ska jag tjäna.”

John berättade för mig att de här uppoffringarna för att tjäna var den andliga vändpunkten för honom och för hans familj.

Jag undrar om vi har en blind fläck som gör att vi inte kallar personer som vi, ur ett jordiskt perspektiv, ser som osannolika eller ovärdiga. Eller så kanske vi är mer intresserade av en prestationskultur än av läran om framåtskridande och

to see how the Savior increases capacity in the unlikely and the unproven by giving them opportunities to serve.

Elder David A. Bednar teaches the importance of the scriptural mandate to “let every [woman and] man learn [their] duty, and to act.” Do we do this? When leaders and parents let others learn and act for themselves, they blossom and flourish. While the easier path may be to give faithful members a second calling, the more excellent way is to invite the unlikely to serve and let them learn and grow.

If Christ were physically here, He would visit the sick, teach the Sunday School class, sit with the heartbroken young woman, and bless the children. He can do His own work. But He lives this principle of letting us act and learn, so He sends us in His place.

With participation in God’s work comes “the right, privilege, and responsibility to represent the Lord [Jesus Christ].” When we serve to magnify Christ and not ourselves, our service becomes joyful. When others leave our class, meeting, ministering visit, or activity remembering Christ more than they remember us, the work is energizing.

In earnestly seeking to represent the Savior, we become more like Him. That is the best preparation for the sacred moment when each of us will kneel and confess that Jesus is the Christ, which I witness that He is and that President Russell M. Nelson is His “voice ... unto the ends of the earth” to help us “prepare ... for that which is to come.” In the sacred name of Jesus Christ, amen.

undgår att se hur Frälsaren ökar förmågan hos de osannolika och oprövade genom att ge dem tillfällen att tjäna.

Äldste David A. Bednar undervisar om vikten av uppmaningen i skrifterna att låta varje kvinna och man lära sin plikt och att verka. Gör vi det? När ledare och föräldrar låter andra lära och handla av sig själva, växer och blomstrar de. Den enklaste vägen kanske är att ge trofasta medlemmar ett andra ämbete, men en bättre väg är att inbjuda de osannolika att tjäna och låta dem lära och växa.

Om Kristus var här rent fysiskt, skulle han besöka sjuka, undervisa söndagsskoleklassen, sitta med den förtvivlade unga kvinnan och välsigna barnen. Han kan själv utföra sitt verk. Men han lever efter den här principen om att låta oss agera och lära, så han sänder oss i hans ställe.

Med deltagande i Guds verk följer ”rätten, förmånen och ansvaret att representera Herren [Jesus Kristus]”. När vi tjänar för att ära Kristus och inte oss själva blir vårt tjänande glädjefyllt. När andra lämnar vår lektion, vårt möte, vårt stödverksamhetsbesök eller vår aktivitet och minns Kristus mer än de minns oss, är arbetet energigivande.

När vi uppriktigt strävar efter att representera Frälsaren blir vi mer som han. Det är den bästa förberedelsen för det heliga ögonblick när var och en av oss knäböjer och bekänner att Jesus är Kristus, vilket jag vittnar om att han är, och att president Russell M. Nelson är hans ”röst till jordens ändar” och hjälper oss att förbereda oss ”för det som ska komma”. I Jesu Kristi heliga namn, amen.